

A katonaláda titka

színdarab

Írta: Széchezy Győri Rita

2019

1. jelenet A láda Helyszín: boltíves pincelejárát, lépcső, Balázséknál

Balázs: *(izgatottan)* Szia, Zika!

Zika: *(kedvetlenül)* Szia.

B: Zika, tudsz titkot tartani?

Z: *(megnyomva a szót jelentőségteljesen, kissé undok hangon)* Én igen, de úgy hallom, hogy te viszont nem...

B: Tessék?

Z: Épp most készülsz elmondani nekem a titkodat. *(pofákat vágva, nagyképpően)* Pedig a titok éppen attól titok, hogy nem mondjuk el, nem igaz?

B: *(először csak tádog, nem jut szóhoz, aztán megbántottan)* Hát... hát... Tudod mit? Ha megint ilyen undok vagy, akkor én inkább elmegyek. Majd elmondom annak, aki...

Z: Jaj, ne legyél olyan, mint egy sértődős kiscsaj. Csak vicceltem.

B: Ha-ha. Milyen jó vicc volt.

Z: *(megenyhülve)* Oké, bocs.

B: Rendben. *(felélénkülve)* Szóval... tudsz titkot tartani?

Z: Eskü. Mondd már!

B: Na, idefigyelj. *(titokzatoskodva mutat valamit, amit nemigen látni, hogy micsoda)*

Z: Mik ezek?

B: Titkos iratok. Az is lehet, hogy katonai. Van benne olyan is, hogy szablya meg kard, kivégzés, börtön meg ilyenek. Nézd, például ide az van írva, hogy *zsákmány*. Ide meg az, hogy *megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig*. Szóval valami katonai hős története, ez már biztos.

Z: Azta! És hol találtad?

B: A kifalazott pincében, egy ládában. Nézd, szerintem ez egy réges-régi katonaláda.

Z: Aha, hát réginek régi. Meg szuvas is. De mondd már, hogy hol találtad!

B: Nem hallottad tegnap a falon át azt a nagy kopácsolást? Akkor falzták be nálunk a régi pincét, hát ott.

Z: Most befalzták azt a pincét, vagy kifalzták?

B: Nem mindegy? Kivették a régi falat, kitakarították, és akkor derült ki, hogy valamikor volt ott egy szoba, vagy mi, merthogy állítólag prészáz is volt itt valamikor. És valószínűleg ott aludt a gazda, ha sokáig dolgozott a szőlőben. És ott volt ez a faláda. Nálunk meg lesz egy garázs, és azért építenek helyette egy másik falat, érted?

Z: Szóval kifalzták meg befalzták. Ki-be, csiki-csuki. Nagyszerű.

B: Figyuzz ide, Zika, nem tudom, mi bajod van, de ha egyfolytában gúnyolódsz, akkor tényleg másnak mondom el az egészet.

Z: *(sóhajtván, fáradtan, bocsánatkérően)* Bocs, Bazsa, nem akarok undok lenni, csak olyan borzasztó rossz kedvem van, most hívott Apa, hogy mégsem ünnepel velünk karácsonyeste, csak másnap, az ebédnél. Tök béna karácsony lesz megint. Csak mi ketten, Salla meg én, meg anya, persze.

B: Sajnálom.

Z: Nem te tehetsz róla. Hanem az, hogy elváltak.

B: Jaj. Ez nagyon... gáz. De... Zika, azért érdekel a titok?

Z: Persze. Mutasd meg a ládát!

B: Gyere, odatettem a pincelejáráthoz. Figyelj, ez van vagy kétszáz éves.

Z: Itt az van ráírva, hogy 1906.

B: Jó, akkor csak százvalamennyi. De akkor is nagyon régi. És van még egy szám rajta, de azt nem tudom, hogy micsoda. 3+1.

Z: Három plusz egy? Hm, fogalmam sincs. És mi van benne?

B: Pontosan még nem tudom. De valami iratok. És tök érdekes dolgokról. Nem mindenhol lehet rendesen elolvasni, az igaz, mert megrágták az egerek, és csak ilyen cetlik maradtak...

Z: Jó, de mégis, miről van bennük szó? Oké, hogy katonai, de...

B: Nem tudom még. Most kezdtem el összerakni a fecniket, tisztára olyan, mint egy puzzle, amit egyébként utálok, mert sokkal lassabb, mint egy Mycraft. De azért néhány sor már megvan. Például az, hogy, *szolgai formát vett fel*. Szóval annyi már biztos, hogy volt valaki, aki álruhában járt, mondjuk, mint Mátyás király, és aztán még nem tudom, mit csinált, mert azok a részek egyelőre hiányoznak. De itt van több is, nézd csak, hogy *nem...* meg valami, ezt nem lehet elolvasni... *zsákmánynak*. Szóval ez a valaki talált valamit, ami nem volt igazi hadizsákmány. És a végén asszem, hősi halált halt. Izgalmas, nem?

Z: Aha. Tényleg az. Mutasd csak! Itt a lapok hátulján mintha számok is lennének.

B: Zika, zseni vagy. Lehet, hogy ezek titkos katonai kódok. Muszáj segítened, mert iszonyú érdekes, mindenféle olyan szót is olvastam, hogy király meg palota, út, aranykehely meg kincs. Itt meg például az, hogy...

Salla: *(észrevétlenül jött be)* Kincs? Nagyon szeretem a kincseket! Térkép is van hozzá?

Z: Salla, te hogy kerülsz ide?

S: A lábaimon, képzeld.

Z: Jó, de hogyhogy nem alszol? Anya azt mondta, ha nem pihensz délután, nem mehetsz ki vele az adventi vásárba.

S: Nem baj, a kincs sokkal jobb, mint egy vásár, ahol úgysem veszünk soha semmit, mert minden drága.

Z: Nem is igaz, forró csokit mindig kapsz. De ez itt akkor sem kislányoknak való.

S: Miért, kisleányoknak talán való?

Z: Én nem vagyok kisleány.

S: Én meg nem vagyok kisleány. Úgyhogy csak azért is megnézem.

Z: *(eldugja a kezében tartott lapokat a háta mögé)* Dehogy nézed, ez titok. A mi titkunk.

S: De igenis megnézem. Z: Nem! S: Add ide! Z: Nem adom.

S: *(huzakodás közben kikapja a bátyja kezéből, elszalad, és diadalmasan lengeti)* Haha, már nem titok! Megláttam!

B: Salla, hozd vissza légyszí.

S: *(rájuk sem hederít)* Jé, mi van ideírva? *(lassan betűzi)* Az, hogy *lábukat kalodába zárta...* és valami jelzés: ApCsel 16,24... *(felsikolt)* Jaj, mi ez a hang?

2. jelenet

A filippi börtönben

Helyszín: Ugyanaz a boltív, de most máshonnan látszik, alig megvilágítva, egy pincebörtön. Két férfi ül a falnál, a lábuk kalodában. A gyerekek először nem látnak semmit, és meg vannak rémülve.

Nagy zúgás, fények, hangok

B: *(rémülten tapogatózva a sötétben)* Mi az, mi történt? Ledőlt a fal? Hol vagyunk?

Pál: *(dörmögő hangon, nyugodtan)* Egy pincebörtönben. És a fal sajnos nagyon is áll.

B: Ki mondta ezt? Miféle börtön? Ne szórakozz, Zika, ez most nem jó vicc!

S: *(sírós hangon)* Semmit se látok! Mitől lett ilyen sötét?

Z: *(kedvesen nyugtatva a kislányt)* Ne félj, biztos Balázs dőlt neki megint a villanykapcsolónak. *(ide-oda járkálva, tapogat körbe)* Mindjárt megkeresem, és... Áááááááá!!! *(ordítás közben elugrik)* Mi ez? Valami szőröset tapintottam. *(tovább tapogatja Pált, elsősorban a száját)* Beengedtétek Kiflit?! Anya nagyon mérges lesz, ha meglátja, hogy a kutya...

P: Ez a szakállam volt... *(oldalra pillantva, Szilászra nézve, továbbra is nyugodtan)* Ha megint énekelni szeretnél Szilász, nyugodtan mondd meg, nem kell rejtjelekkel beszélned, az öröknek úgymint mindegy. Már alszanak.

Z: Örök?

B: *(motyogva, miközben bekapcsolja a mobilján a zseblámpa funkciót)* Örök? Miféle örök. Inkább örület. Azt hiszem, beütöttem a fejem. Vagy... *(körbenéz, újra felugrik, és még nagyobb ordít, mint Zika, ahogy meglátja a férfiakat)* Áááááááá!!!

P: *(Nyújtózkodva, ásítózva)* Oh, azt hiszem, már megint elaludtam... bár Flavus, az örünk szerint hajmeresztő, hogy valaki, akit lehet, hogy másnap kivégeznek, békésen alszik meg énekel. Hát, csak meredezzen az a szőke haja, én bizony olyan jót... *(most veszi észre a gyerekeket)* Hát ti kik vagytok? Flavus csemetéi talán?

Z: *(gyanakodva)* Ti kik vagytok?

Szilász: Ne mondjátok nekem, hogy nem ismeritek a tarzuszi Pált! A nagy tar-zu-szi...

S: *(sikítva)* De azt mondjuk! Én nem ismerek semmiféle Pált, se kicsit, se nagyot! Itt hideg van, sötét van, és félek! Ki akarok menni!!

Z: Én is, hidd el. Fogalmam sincs, hol vagyunk, és kik ezek a bácsik, és miért ülnek abban az izében *(a lábukon lévő kalodára mutat)*. De mindjárt bekapcsolom a GPS-t, és akkor... *(motyog, és babrál a telefonján)*

(Közben Pál és Szilász halkán dúdolni kezd egy ismerős zsidó dicsőítő dallamot, Salla egyre nyugodtabban, aztán egyre hangosabban velük dúdol, és a végén már köztük üldögélve nézi a fiúkat.)

P: Szépen énekelsz.

Sz: Bizony. Átéléssel. Tudod talán, kinek szól ez a dal?

S: *(szégyenlősen pislogva)* Á nem. Csak a dallamát ismerem. A barátnőmtől hallottam a suliban. Most is csak dúdoltam, tudod? Egyébként azért is hívnak a fiúk Sallának, mert mindig dúdlok valamit. Sallala, lallala. Legalábbis a bátyám szerint. Ő a bátyám. Egyébként utálok, ha így hív...

Sz: *(elgondolkodva, maga elé)* Én ismerem azt, akinek ez a dal szól. Azért tudok még itt is énekelni...

B: *(töprengve, rájuk se figyelve)* Azt nem értem, hogy kerültünk ide. Akkor kezdődött a szélvihar, amikor...

Z: *(odaugrik hozzá)* Amikor elolvastad a jelzést! A kódot, tudod, a papír hátoldalán!

B: *(Egymásra néznek, aztán egyszerre vesznek ki egy cédulát a dobozból.)* Soha többé meg nem szomjazik... Aha. Ez biztos utasítás a katonáknak, hogy vételezzenek vizet a hadgyakorlat előtt.

Z: Milyen katonáknak?

B: Hátööö... vagy szerinted ez nem egy katonai irat?

Z: Nem tudom. Lehet. Bár engem emlékeztet valamire, amit az erdélyi Dédi mamánknál egy régi könyvből olvastunk. De tökmindegy, csak kerüljünk már ki innen. Mondd inkább a kódot. Vagy ezen nincs?

B: Várj... de, itt van a papír hátulján... Ján 4,14.

Dübörgés, fények

Z: Húzd le a fejed Salla! Kezdődik!

3. jelenet

A samáriai kútnál

Helyszín: Egy kút mellett, a kútnál egy asszony, körötte 3-4 ember

A gyerekek füstből érkeznek.

S: *(súgva a kút körül levő izgatott emberek felé mutatva)* Kik ezek?

B: Fogalmam sincs. De jobban izgat, hogy hol vagyunk.

S: Elmúlt a sötétség, süt a nap, kit érdekel?

Z: Tényleg! Kiszabadultunk! Működött a jel!

S: Jel? Milyen jel?

B: Hát nem tudjuk pontosan, csak azt, hogyha kimondod azt a néhány betűt és számot, ami a katonai utasítások mellett van, akkor...

Z: Akkor...

S: Valóság lesz belőle! Mert jön a szél, és odarepít, ahova az a jel vagy kód vagy mi jelzi.

Z: Igen... valahogy így. Bár nem nagyon értem, hogy működik. Na mindegy. *(körülnéz, meglátja a kútnál)* Nézzétek, most meg valami kúthoz kerültünk. Hű, most jövök rá, hogy nem is ittam meg a reggeli kakaómat.

B: Milyen kút? És hol vagyunk?

Z: Nem tudom, csak azt, hogy mindjárt szomjan halok.

S: Én is. Menjünk közelebb, és kérjünk vizet.

B: Jó, én is szomjas vagyok, de előbb tudni szeretném, hogy hol... *(Z és S megragadják két felől)*

Z és S: Gyere már!

Közelebb mennek, és meghallják a kútnál lévő asszonyt.

Szalome: Mindent tudott rólam, mindent!

Izra: És mégis szóba állt veled, Szalome?

Sz: Igen. Én is csodálkoztam rajta, mert nem is samáriai volt, meg hogy én csak egy nő vagyok, de higgyétek el, mégis kedves volt. Rendesen, tisztelettel beszélt velem. És mindenre tudta a választ.

I: Akkor szerintem nem is baj, ha valakinek öt férje volt már életében?

Sz: *(lehajtott fejjel, halkan)* Dehogynem. De ő azt is tudta, hogy azért volt, mert annyira vágytam arra, hogy szeressenek, és...

Naomi: Hagyd már békén, Izra. Ha ő nem ítélte el, te hogy jössz ahhoz, hogy piszkálsz. *(az asszony felé fordulva)* És tényleg adott neked csodavizet, Szalome?

Sz: Csodavizet? *(nevetve)* Neeeeeem! Élő vizet! Azt mondta, hogy ez soha nem fog elfogyni.

I: Hűűűű. Akkor építetek ide egy bódét, veszek néhány csuprot, és... mennyi is egy kancsó bor a fogadóban? Legalább kétszer annyit elkérhetnék érte, itt a pusztában...

Józsua: *(a fejét csóválva)* Jaj, nekem.

B: *(súgva)* Jó üzleti érzéke van a srácnak.

Z: *(megrovón, döbbenten, ugyanúgy, mint Józsua)* Jól vagy? Hát nem érted?

B: Mit?

S: Psszt, fiúk, nem hallom, mit mond Szalome.

Sz: Ez nem olyan víz, Izra.

N: Hanem?

Sz: Olyan víz, ami a belsődben lévő szomjúságot oltja, érted? Nem kell keresned többé a szeretetet, meg azt, hogy miért élsz, mert... mert...

J: Mert megvan benne minden válasz, erre gondolsz, igaz? *(kedvesen megsimogatja az asszony vállát)* Én is láttam őt, Szalome. Beszéltem is vele. Meghívtam magamhoz éjszakára, és képzeld, elfogadta a meghívásomat. Sokan eljönnek este, hogy meghallgassák, téged is szívesen látunk. *(lelkesen körbenéz, meglátja a gyerekeket, feléjük is int, aztán ki, a közönség felé)* Ti is jöhettek, mindenki, bárki, akit érdekel!

Sz: *(eddig ő is a gyerekeket nézte, most visszafordulva, bizalmasan)* Akkor már te is tudod, hogy ő...

J: Ó, igen. És már nemcsak a te szavadra hiszem el, hogy kicsoda. Hanem mert én is megismerkedtem vele.

I: *(fejcsóválva, nem tud napirendre térni a hallottak felett)* De... te meghívtad magadhoz vacsorára? Hogy meghallgassátok? Egy zsidó vándortanítót, egy hajléktalant, akinek otthona sincs? De hát miért?

Sz: Azért, Izra, mert ő a régen várt Szabadító.

J és Sz egyszerre: A Messiás.

A gyerekek döbbent csendben néznek egymásra. Hosszú szünet után Z szólal meg.

Z: *(komolyan, ünnepélyesen)* Srácok, azt hiszem, én már tudom, mik azok a cetlik.

B: Mik?!

Z: Nem vagyok teljesen biztos, de...

S: De?

Z: *(a hűgához fordulva)* Nem emlékszel, Salla, hogy Dédi mama nyaranta olvasott nekünk történeteket abból a nagy, öreg könyvből? És azt mondta, hogy ez nem mese, hanem igaz történet, mert minden valóság, ami benne van.

S: Tényleg! Már emlékszem! Volt egy olyan kód is, hogy *János-három-tizenhat*, és úgy tanította meg, egy versikével, hogy *látom, látom, kincsem nagy!* Igehelynek hívta, azt hiszem.

Z: Szerintem ezek is azok. Olyan, mint amikor Gergő, *(odafordulva B-hoz)* ő az egyetemista unokabátyám, kémia képleteket tanult, és az egyik oldalra fel van írva a vegyület neve, a másikra meg a képlet. Lehet, hogy az a katona is, akié a láda volt, éppen ezeket tanulta.

B: *(a ládában kotorászva, kivéve néhány lapot)* Jó, de mit jelent az, hogy... hogy... *kard...* meg *kehely*, meg hogy *indulat* meg *zsákmány*. Nekem ez nem jön össze.

Z: Honnan tudjam? Guglizd be a telódba. Hátha kiderül valami.

B: Nem is rossz ötlet. *(bepötyögi)* Tessék, itt van: in-du-lat, zsák-mány, mind-ha-lá-lig, enter.

Z: Olvasod?

B: Hát... olyan... különös...

Z: Akkor majd én:

„⁵Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: ⁶mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, ⁷hanem megüresítette önmagát, szolgáló formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; ⁸megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. ⁹Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, ¹⁰hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; ¹¹és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére”. Pál levele a filippibeliekhez

S: Jaj, hát őt ismerjük!

Z: *(töprengve)* Tényleg... a börtönből...

B: *(magában gondolkodva, a ládát simogatva)* Tehát nem katona, hanem király. Azért ez se egy rossz titok.

Z: Főleg, hogy nem is akármilyen király.

B: Jó, de nem értem, milyen *indulat*? Az olyan, hogy jól begurulsz, nem?

Z: Épp ez az. Hogy nem. Aki lemond a királyi dicsőségről, az nem begurul, hanem... Hogy is van itt?

...*megalázza magát*. Ez az. Alázatos lesz.

B: Mint egy szolga. Hiszen azt írja, hogy szolga lett.

S: Szolgaruhába öltözött. Álruhában járt, mint Máttyás király, nem igaz?

B: *(kicsit indulatosan)* A királyok egyébként szeretnek szolgának öltözni, aztán meg nagy csinnadrattával bevonulni ugyanoda, hogy mindenkinek jól leessen az álla.

Z: Hát, itt nincs ilyesmi, csak az, hogy *engedelmes volt a kereszthalálig.*

S: Jaj, szegény. Meghalt? *(megtorpanva)* Ööö... tulajdonképpen milyen királyról beszélgetünk?

Z: Azt hiszem arról, akivel Szalome is találkozott.

B: *(kissé gúnyosan)* A Messiásról? Miért, szerinted ő egy álruhás király volt? Vagy álruhás királyfi?

Z: *(komolyan)* Szerintem igen.

(hallgatnak, töprengenek, Z talál a zsebében tic-tacot, szétosztja)

S: Egyébként szerintetek addig utazgathatunk ezekkel az igékkel, ameddig csak akarunk? Hiszen eddig bármelyiket elolvastuk, valóság lett.

B: Ezen már én is gondolkodtam. És azt hiszem, a láda tetején a 3+1 azt jelenti, hogy 3 utazás, meg egy plusz, haza. Legalábbis a legutóbbi játékomban, amit a telómra letöltöttem, ezt jelentette.

Z: Hű, akkor viszont már csak egy helyre mehetünk. De mi legyen az?

S: Valami királyos vagy királyfias, jó?

B: Gondoltam, hogy ezt akarod, úgyhogy már kikerestem egy ilyen cetlit. Nézd csak! Luk 2,1

4. jelenet

Betlehem

Helyszín: A korábbi pinceboltozat és börtön most istálló. Ők a másik oldalon, egy zöld rét előtt beszélgetnek.

Ugyanaz a zaj és hang, de már nem ijednek meg. Most elgurulva érkeznek, felállnak, leporolják magukat.

S: Hol vagyunk? Ez nem is palota, csak egy rét!

Z: Ki mondta, hogy palotába jövünk?

S: Én azt hittem, hogy a királyfik palotában születnek.

B: *(tudálékosan, felemelve az ujját)* De nem az álruhások.

Nagyon szép dicsőítő zene hallatszik távolról

Z: Psszt! Halljátok ezt a gyönyörű zenét? És egyre hangosabb! Mi ez?

B: Mi lenne. Emelkedőre tetted a csengőhangodat.

S: *(ámuló döbbenettel, az égre nézve)* Ó, szerintem ezek angyalok... És mennyien vannak! Nézzétek, ott is! Meg ott! Meg ott!

Z: Jé, tényleg. Ez nem csengőhang. Csak sok csengő hang...

S: Haha. *(kis szünet után)* Egyébként ez jó vicc volt.

Z: Ti értitek, mit énekelnek?

B: Szerinted a Kölcseyben [lehet más iskolánév vagy: a suliban] tanítanak arámot?

Z: *(utánozva, selypítve)* Szerinted a Kölcseyben tanítanak arámot?

S: Ti még most is civakodtok?! Inkább hallgassátok, milyen gyönyörű!!!

B: *(elszégyellve magát)* Tényleg az.

Z: És érthető is...

B: Hogyhogy érthető?

Z: Hát úgy, hogy tudod, miről szól. Hogy érted.

B: Értem? Szerintem én nem értem.

Z: Nem az eszeddel, te nagyokos, hanem a... a... szíveddel, vagy *(a mellkasára, fejére mutatva leír egy kört)* valamivel itt...

S: Nézzétek, ott meg bárányok vannak! Mennyien!

Itt bejöhet sok báránynak öltözött bölcsis-kisovis. Közöttük egy pásztor jön, Jehuda, a főpásztor, igazi bottal, és nagy szeretettel tereli a bárányokat. Mellette Péter, a bojtár

Péter: *(lelkesen, izgatottan)* Akkor tényleg elmegyünk, Jehuda?

Jehuda: Ha azt mondom, hogy elmegyünk, akkor az nem azt jelenti, hogy nem megyünk el.

P: Tessék?!

Je: Évezredek óta erre várunk, fiam. Már hogyan mennénk!

P: Évezredek óta? De én még csak hét éves vagyok. Én nem vártam...

Je: *(élesen ránéz, és nagyon komolyan mondja)* Hát, ha eddig nem vártad, hogy találkozz a Messiással, akkor azt javaslom, mostantól kezd el várni a találkozást. Mert aki vele találkozik, úgy igazán, az soha többé nem lesz olyan, mint előtte volt. *(Péter ijedten tapogatja magát, nem akar másmiyen lenni)*

Je: *(megállítja, lekuporodik elé, úgy magyarázza, a fiú szívére mutatva)* Lehet, hogy kívülről ugyanolyan maradsz, mint eddig, de belülről már nem. Ő a Békesség Fejedelme, a Vigasztaló, a Jó Pásztor, a Seregek

Kapitánya... Ha megismered, és elfogadod, hogy ő legyen a királyod, megváltoztat téged is. Egyre jobban olyan lehetsz, amilyennek az Örökkévaló megteremtett, érted?

Z: *(maga elé gondolkodva)* Akkor én nem lennék olyan kötekedő, mint amióta apa elment? Mert megváltoztat a Békesség Fejedelme?

S: *(egy bárányt az ölébe vesz, azt simogatva töpreng)* Akkor ő az, aki meg tud vigasztalni mindenkit? Mint Pált és Szilászt a börtönben? Annyira, hogy még énekeltek is neki? Akkor... lehet, hogy meg tudna vigasztalni engem is? Mert tudod, te kisbárány, én nagyon hasonlítok Szaloméra... Én is nagyon szeretném, hogy apa annyira szeressen, hogy velünk legyen, meg azt is szeretném, hogy ne legyek mindig szomorú, mert elment.

B: *(előveszi a ládát, és kiszórja belőle az igéket)* Gyerekek, ez tök jó! Hiszen ha ő a Seregek Kapitánya, akkor ez az egész mégiscsak egy katonai titok! És... még az is lehet, hogy egyszer én is belépek a seregébe...

Z: Hú, odanézzetek, Jehudáék már elindultak!

S: Fussunk utánuk, én mindenképpen látni akarom a kisbabát!

B: Én is, ne aggódj! És az appom szerint ma együtt áll három óriáscsillag, ami nagy mázli, mert ez nagyon ritka. És az külön jó, hogy nagyon tiszta lesz az ég, úgyhogy mindent lehet majd látni, az összes csillagot, és...

S: Igen, az angyalokat is tisztán láttuk! *(dúdolva megy tovább)* Remélem, látunk megint!

Z: Szedd már a lábad, Hugi, így sosem érünk oda!

B: Tulajdonképpen mit keresünk? Valami palotát?

S: Ugye azt mondtad, hogy ne kastélyban keressük? Akkor talán valami szép kórházban lesz, vagy ilyesmi.

Z: Kórház? Itt? Jól vagy? *(megáll, gondolkodik, aztán megváltozott hangon folytatja)* Vagyis... bocsnak... szóval azt nem hiszem, hogy volna kórház erre felé. *(átöleli a kislány vállát, és kedvesen mutat előre)* De nézd csak, Hugi, mintha ott lenne valami, különben nem álltak volna meg a pásztorok.

S: Óh, cuki állatokat látok egy istállóban!

B: Hát, szerintem Péter látott már cuki állatot életében, amiatt biztos nem állna meg csodálkozva. Pedig az arcát elnézve, valami nagyon különlegeset lát...

Z: Akkor gyere, Hugi, fussunk! *(mindhárman megfogják egymás kezét, és odafutnak a barlangistállóhoz, a pásztorok már ott vannak)*

S: Óh, már látom! Ott van a kisbaba az apukája kezében.

B: Aha, betakarta még egy réteggel. Biztos fázott. *(József közben visszaadja a babát Máriának)*

Z: De helyes, pont úgy keresi a kaját, ahogy te csináltad babakorodban, Hugi.

(nyújtogatják a nyakukat, nézelődnek, közben előrelép Jehuda)

Je: Shalom. Békesség e háznak.

Mária: Neked is pásztor. *(nevetve)* Bár amint látod, itt ház ugyan nincs, de békesség és öröm az igen!

József: *(odahajol Máriához, és mosolyogva mondja)* És mennyivel jobb így, kedvesem, mintha fordítva lenne. *(megsimogatja Mária arcát)* Az igazán szükségéről mindig gondoskodik az Örökkévaló.

Je: Így gondolom én is. Most is éppen ezért jöttünk el hozzátok, mert hallottuk a jó hírt, hogy a ti kicsinyetek által ad az embereknek szabadítót.

P: Vagyis azért jöttünk, hogy köszöntsük a ma született kis herceget.

M: *(suttogva, és féltőn magához ölelve a babát)*: A herceget... aki egy nap majd... Dávid trónjára ül... *(itt passiózene néhány mp-ig)*

Jó: Megtiszteltek minket ezzel a látogatással.

Je: Ó, ez nem így van. Ő tisztelte meg világunkat a látogatásával.

B: Menjünk közelebb, és köszönjük mi is.

Z: Jó, de nincs nálunk semmi. Anya ilyenkor mindig egy adag pelenkát szokott vinni, meg fogszabályzós

cumit. Anélkül tök ciki, nem?

B: Oké, hogy nincs semmi nálunk, de legalább mi itt vagyunk. Az is valami.

Z: *(meghajolva a család felé, megilletődötten)* Szia, kisherceg.

B: *(félve térdre ereszkedik, ide-oda nézve, mintha maga is csodálkozna saját magán)* Szia. Helyes kisserác vagy. Ha te is nagyobb lennél, asszem szívesen fociznék veled. Tudod mit? *(elővesz egy kis focizászlót, és betűzi a jászolba)* Most csak ez van nálam, bocs. De ez viszont a kedvenc csapatomé. A tied lehet.

S: *(suttogva)* Ügyes az anyukád, nagyon helyes álruhát varrt neked. *(felnéz a szülőkre)* És... hogy hívják a babát?

Jó: *(lassan fölemeli, mint az Oroszlánkirály a fiát)* Ő Jézus.

Je: *(letérdelve)* A világ reménysége...

Végül mindannyian letérdelnek Jézus elé, néhány beépített néző is.

Együtt énekeljük el a nézőkkel Pintér Béla-dalt, hogy Gyere el a jászolhoz még ma éjjel...